

Evraert nam op den grond nevens den reiziger plaats (Blz. 383).

Ik ben naar mijn wijze van zien, zoo goed en braaf als een zondig mensch zijn kan, want ik deed nimmer opzettelijk kwaad. ik heb mijnen naaste ten dienste gestaan, zoo dikwijls de gelegenheid zich daartoe aanbood, zonder coit van hem dankbetuigingen of erkentelijkheid te verlangen.

Dit verhaal werd in het begin door den jager op luchtigen toon voorgedragen, die hem eigen was; maar zijns ondanks meegesleept door den vloed van smartelijke herinneringen, die bij hem opsteeg, was zijne stem fluisterend en klankloos geworden en bij de laatste woorden liet hij het hoofd op de borst zinken, met een zucht, die wel een snik kon genoemd worden.

— Arme man, zuchtte de schilder, gij schijnt veel geleden te hebben, gij tracht naar wraak evenals ik, maar wat is uw lijden dan nog in vergelijking bij het mijne?

— Spreek, vriend, ik luister.

En nu vertelde Evraert gansch zijn geschiedenis, die de lezer reeds kent, toen hij sprak van Cassa, het opperhoofd, kwam een woedende trek op het gelaat van den Franschman.

— Die bulhond, riep hij, hij is het op wien ik mijn wraak moet uitvoeren.

— Dan ben ik uw man, zei Evraert, al de krachten van mijn leven wil ik wijden aan het bevechten van dien schurk.

— Ik zei u, hernam don Miguel, dat ik in vriendschap met de Roodhuiden leef, doch het is slechts met den stam der Chichimeka's die in oorlog is met dien der Kamantsje. We

hebben vernomen dat de Blanke die in onderhandelingen staat met Cassa en de gestolen voorwerpen afkoopt langs hier moet passeeren; niet ver van hier liggen eenigen mijner vrienden in afwachting, we zullen dan weldra onze wraak kunnen uitvoeren.

Evraert knikte.

Doch zijn oog was beneveld en hij vroeg :

— Hebt ge niet een klein meisje gezien, toen ge mij ontdekte ?

— Neen !

— Ook niet eene vrouw ?

— Niemand !

— Wat mag er van beiden geworden zijn ? vroeg Evraert zich af. Bellarosa, zoo heette de moeder, was op het punt in de handen der Indianen te vallen toen ik haar verliet. De arme moeder, zij heeft zich zelven willen opofferen voor haar dochtertje. God weet wat er van die lieden geworden is !

— Ja, zei de Franschman, wanneer ze in handen van Cassa zijn, dan is er voorzeker weinig hoop meer, maar nochtans mag men nooit den moed opgeven...

— Zie, zei hij, de hand naar de rotsketen uitstrekkend, daar wonen mijne vrienden de Chichimeka's, het zijn arme duivels die zich worteleters noemen, maar bij de jagers en bevervangers onder den naam van *beklagenswaardigen* bekend; het zijn beschroomde, vreesachtige, onschadelijke schepsels, domme wezens, die alleen hun dierlijke neiging volgen; meermaals ben ik met hen in aanraking geweest en het heeft me diep getroffen toen ik zag tot welken trap van verlaging dit ongelukkige ras gedaald is... zij ook hebben veel te lijden gehad van de Kamantsje en van nun onmeedoogend opperhoofd Cassa...

Ze zijn in gedurigen oorlog met elkander, met de hulp dezer mannen wil ik mijn plan volvoeren en Cassa het hoofd bieden.

— Het is ook het doel van mijn leven, zei Evraert.

— Niet ver van hier is een weg, nog al veel gebruikt door de landverhuizers, die het rotsgebergte in een schuinsche richting doorsnijdt, op zekere hoogte is ook een dwarsweg; op de plaats waar die wegen elkander snijden, ontstaat een kruisweg, een soort van plein door hooge rotsen omgeven, op twee geweerschoten afstand vindt men een zijpad dat in Zuid-Oostelijke richting langs de bergen slingert; dit pad is eerst zoo nauw dat er een paard niet kan loopen, maar het wordt merkbaar breeder tot het ten laatste eindigt in een soort van esplanade of terras, waarna men een uitgestrekt vergezicht heeft en waar ook ruïnen gevonden worden van een gebouw dat eeuwen geleden door de oorspronkelijke bewoners des lands gesticht, nog duidelijk aantoont vroeger tot verschansing gediend te hebben, dit terras wordt het fort der Chichimeka's genoemd.

Op dit plein is een vrij diepe grot, door menschenhanden uitgehouwen; in die grot heeft men verscheidene gangen, waarin ik goed den weg weet, want dikwerf vond ik er een schuilplaats in tegen den storm die zoo hevig in deze streek kan woeden.

— Waartoe dient deze uitlegging ? vroeg Evraert.

— Luister; deze grot zal ons goed te pas komen, want het is daar dat de karavaan van den vriend van Cassa, den vervloekten bleekhond moet kampeeren; daar hij een geduchte vijand is, moeten we alle middelen gebruiken om hem door sluwheid te overwinnen.

— Ah ! thans begrijp ik, waarom ge die grot zoo speciaal bedoelt ?

— Begrijpt ge het ? we zijn er hoogstens vijf of zes mijlen van verwijderd, en wanneer het dag was, zou ik ze u van hier kunnen wijzen; daar wij echter een omweg moeten maken om op den weg te komen die door de karavanen gevolgd wordt, zijn wij er nog wel drie uren van verwijderd.

Bij deze woorden was Evraert opgestaan en liep heen en weder.

De wind had de wolken weggedreven, de heldere blauwe hemel was met schitterende sterren bezaaid en het heldere schijnsel der maan verleende aan de landstreek een tooverachtig aanzien, reusachtige schaduwen teekenden zich af op het witte sneeuwtapijt dat de aarde bedekte zoover het oog reikte.

— Het is een heerlijke nacht, zei de jager, na den hemel eenige oogenblikken aandachtig beschouwd te hebben; het is eerst twaalf ure, en ik gevoel geen trek tot slapen; zijt gij vermoeid ?

— Ik ken geen vermoeienis, antwoordde Evraert glimlachend.

— Goed; ge zijt een echte woudlooper evenals ik; wat denkt ge van een rit in dezen heerlijken maneschijn ?

— Na een goed avondmaal en een belangrijk onderhoud denk ik dat niets zoozeer onze denkbeelden verheldert als een nachtelijken tocht aan de zijde van iemand die men liefheeft.

— Bravo ! dat noem ik spreken, en daar elke tocht een doel moet hebben, zullen wij als gij er niets tegen hebt, naar het fort der Chichimeka's gaan.

— De gelukkige ontmoeting, die ik dezen nacht gehad heb, heeft mij tot een geheel ander mensch gemaakt, zeide Evraert, terwijl hij opstond.

De Franschman greep hem bij den schouder en zeide :

— Een oogenblik, voor wij ons kamp verlaten, waar de Voorzienigheid ons bij elkander gevoerd heeft, moeten wij onze zaken met elkander regelen, opdat er later geen misverstand ontsta.

— Goed, zeide Evraert, gaan wij een overeenkomst aan, naar Indiaansche manier, en wee hem die er zich aan onttrekt.

— Goed gesproken, vriend, zeide de vreemdeling, terwijl hij zijn mes uit den gordel trok; daar hebt ge mijn navaja, broeder, moge het u even goed dienen om de bedreigingen te wreken die ons beiden zijn aangedaan, als het mij steeds gediend heeft.

— Ik neem het aan, en roep den Hemel tot getuige, dat mijne voornemens eerlijk zijn.

Ontvang het mijn in ruil, en neem de helft van mijn kruit en kogels, broeder.

— Ik neem alles aan, als goederen waarop ik recht heb; daar hebt gij de helft van mijn kruid en lood; voortaan kunnen we niet op elkander schieten, alles wat wij hebben behoort aan beiden, uwe vrienden zijn de mijnen en gij moet mij uwe vijanden aanwijzen, opdat ik u uwe wraak helpe uitvoeren; ook mijn paard is het uwe.

— Het mijne behoort u, en binnen eenige oogenblikken stel ik het ter uwer beschikking.

Daarna grepen beide mannen elkander bij de hand, zagen naar boven, strekten den rechterarm uit en spraken nadrukkelijk de volgende woorden:

— God is mijn getuige, dat ik vrijwillig, zonder eenige nevenbedoeling, den man wiens hand ik op dit oogenblik in de mijne druk, tot mijn vriend en broeder kies, dat ik hem zal bijstaan in alles, zonder hoop op vergelding, dat ik dag en nacht op het eerste teeken gereed zal zijn, zonder aarzelen en zonder verwijl, mijn leven voor hem op te offeren.

God, die mij op dit oogenblik hoort en ziet, neem ik tot getuige van dien eed; moge Hij mij helpen in al wat ik daarvoor zal ondernemen en straffen, zoo ik meineedig word.

Er lag iets grootsch en verhevens in de eenvoudige handeling dier beide, krachtig gebouwde mannen, terwijl zij, bij het bleeke schijnsel der maan, in het diepste der wildernis, alleen en ver van de menschelijke samenleving verwijderd, onder het oog Gods elkander tot vriend kozen en daardoor de gansche maatschappij schenen te tarten.

Toen het eed-formulier was uitgesproken, kusten zij elkander op de lippen en wisselden daarna nog eens een krachtigen handdruk.

— Nu zullen wij vertrekken, broeder, zei don Miguel, thans stel ik vertrouwen in u als in mij zelven, wij zullen over onze vijanden zegevieren en hen tot wanhoop brengen, zooals zij ons wilden doen.

— Wacht nog tien minuten, broeder, mijn paard moet hier in den omtrek nog vertoeven.

— Ga; in dien tijd zal ik het mijne zadelen, dat thans uw eigendom is.

Evraert verwijderde zich met groote stappen en don Miguel bleef alleen.

— Ditmaal, mompelde hij, geloof ik den man getroffen te hebben, waarmede ik mijn plannen zal kunnen ten uitvoer brengen, waarmede ik de bloedige generaal die Maximiliaan wil doen vallen zal kunnen bekampen.

Met hem, Atchez en Goedsmoeds, kan ik den strijd aanvangen, want ik ben zeker dat zij mij niet verlaten zullen of laaghartig verraden aan den vijand, dien ik bestrijden wil.

Terwijl hij naar gewoonte zijne alleenspraak hield, had de reiziger zijn paard met den lasso gestrikt, en begon het nu spoedig te zadelen, toen Evraert, op een heerlijk wit paard gezeten, de boomvrije plaats binnenreed, had hij het juist den teugel aangelegd.

Evraert sprong op den grond en zeide :

— En daar is het uwe.

Toen de ruiling afgeloopen was, stegen beide mannen op en verlieten voor goed het kamp, waar zij op zulk eene vreemde wijze kennis met elkander gemaakt hadden.

Evraert had niet gelogen toen hij zeide dat eene gansche omkeering bij hem plaats gehad had, en hij een ander mensch geworden was.

Zijne gelaatstrekken hadden hun marmeren strakheid verloren, zijne oogen stonden weder levendig en daarin blonk niet meer die sombere en koortsachtige gloed.

Hoewel hij nog eenigszins verstrooid rondzag, was zijn oogopslag vrijer en vriendelijker; hij zat rechtop in den zadel, en scheen, in een woord, tien jaar verjongd te zijn.

Deze onverwachte verandering was het scherpvorschend oog van den Franschman niet ontgaan; hij wenschte zich in stilte geluk deze omkeering bewerkt en daardoor een uitstekend man bewaard te hebben waardoor deze zich anders hadde laten overheerschen.

Wij hebben gezegd dat de nacht heerlijk was.

Voor mannen als wij hier beschreven hebben, die gewend waren de wildernissen bij alle weder te doorkruisen, was zulk een nachtelijke tocht veeleer eene uitspanning dan een vermoeiend werk.

Terwijl zij naast elkander reden, viel het gesprek op jagen, bevervangen en tochten tegen de Indianen, destijds een geliefkoosd onderwerp tusschen woudloopers, en zoo waren zij ongemerkt de plaats genaderd, waarheen zij zich wilden begeven.

— Wel! zeide don Miguel plotseling, ik moest u nog zeggen, mijn vriend, dat wij, als ik mij niet bedrieg en deze weg werkelijk naar het fort der Chichimeka's voert, daar waarschijnlijk een aantal mannen zullen ontmoeten; het zijn mijne vrienden die ik aldaar bescheiden heb en aan u zal voorstellen; om redenen die gij spoedig zult hooren, hebben zij een anderen weg gekozen en ik vermoed dat ze mij op de bepaalde plaats reeds eenigen tijd gewacht hebben.

— Het is mij tamelijk onverschillig wie wij op de plaats der samenkomst zullen aantreffen, nu ik hoor dat het uwe vrienden zijn, merkte Evraert aan, als wij ons maar in den weg niet vergist hebben.

De sterren begonnen reeds aan den hemel te verbleeken, aan den horizont, die beurtelings al de kleuren van het prisma vertoonde, en naarmate de duisternis week, namen de voorwerpen een onbestemder vorm aan, hoewel zij zich later duidelijker vertoonden.

De ruiters waren reeds den kruisweg gepasseerd en een nauw pad ingeslagen dat met tallooze grillige krenkelingen langs de zijde des bergs naar beneden slingerde, en soms langs den rand van diepe afgronden liep.

De ruiters bestuurden hunne paarden niet langer, maar lieten hen aan hunne eigene willekeur over; zij hadden hun de teugels op den nek gelegd en lieten hen maar gaan, hetgeen een maatregel van de grootste voorzichtigheid is, die reizigers in dergelijke omstandigheden kan aanbevolen worden.

Eensklaps kwam een lichtstroom aan den horizont te voorschijn en de zon bescheen het landschap met een verblindenden glans; achter de reizigers was de duisternis nog niet geheel verdwenen, terwijl vóór hen de besneeuwde toppen der bergen door den verblindenden zonneglans beschenen werden.

— Thans, riep hij uit, kunnen wij duidelijk zien; ik hoop dat wij nu spoedig het fort der Chichimeka's zullen aanschouwen.

Beschouw eens de brokkelige kruin van dien berg, voegde hij er bij, terwijl hij den arm uitstrekte, daar is het terras waar wij zijn moeten

Evraert bleef staan en voelde zich door een duizeling aangetast. Tweehonderd ellen voor hem zag hij een uitgestrekt terras, in de gedaante van een volader (overhangende rots), waarvan een wijde afgrond hem scheidde. Door een dier overstroomingen, welke zoo menigvuldig in deze streken voorkomen, was de voet des bergs geducht ondermijnd geworden, terwijl de top, ongeschonden gebleven, thans een uitgestrekt dal, grootelijks overwelfde, waarboven het op eene onbegrijpelijke wijze in evenwicht bleef.

Het was een indrukwekkend en tevens een vreeselijk gezicht.

— God vergeve mij, mompelde Evraert, ik geloof dat ik vrees gevoel, want onwillekeurig ging mij een rilling door de leden; oef! ik wil er niet langer naar zien.

— Vooruit maar, vriend!

Zij gingen opnieuw voort langs de scherpste krommingen van het pad, en na tallooze bochten gemaakt te hebben, bereikten zij eindelijk het terras.

— Hier is het! riep don Miguel uit, terwijl hij op de overblijfsels van een wachtvuur wees.

— Maar uwe vrienden dan? vroeg Evraert.

— Zij zullen zich verscholen hebben in de grot, toen zij ons zagen naderen.

— Het is mogelijk.

— Het is waar, zie slechts.

Don Miguel bracht zijn vinger aan den trekker van zijn geweer en schoot.

Een oogenblik later vertoonden zich drie mannen, zonder dat men kon begrijpen van waar zij kwamen.

De aangekomenen waren de boezemvrienden en medekampers van don Miguel: Goedsmoeds, de Zwarte Eland en Arendskop genaamd.

HOOFDSTUK XLV

DE SPION

Wij zullen don Miguel en zijne gezellen op het terras van het fort der Chichimeka's achterlaten, waar wij hen weldra weder zullen aantreffen, en voeren nu eens andere personen ten tooneele, die een belangrijke rol vervullen in ons verhaal.

Vijf of zes mijlen van de plaats, waar don Miguel en Evraert elkander ontmoetten, had in dien zelfden nacht een karavaan, uit tien personen bestaande, bijna op hetzelfde oogenblik als de jager een nachtleger opgeslagen in een nauwe vallei, die volkomen tegen den wind beschut en met dicht kreupelhout begroeid was.

De karavaan had een geschikte plaats aan de oevers van een helderen stroom gekozen, om daar te kampeeren; men had de muilezels ontladen, een tent opgericht, vuren ontstoken, de paarden gekluisterd, en daarna toebereidselen voor het avondmaal gemaakt.

Een der reizigers scheen en zeer aanzienlijk man te zijn, terwijl de overigen slechts bedienden of indiaansche peones waren.

Hoewel het gewaad van dien man uiterst eenvoudig was, kon men het spoedig aan zijn vlugge manieren, zijn trotschen tred en hoogmoedig voorkomen zien, dat hij gewend was zijne bevelen zonder tegenspraak, oogenblikkelijk te doen uitvoeren.

Het was iemand van ruim vijftig jaren, met een hooge, welgemaakte gestalte; zijne bewegingen waren uiterst sierlijk.

Zijne groote, zwarte schitterende oogen, lange grijsachtige knevels en kort afgesneden haren gaven hem een militair voorkomen, waarmede zijne korte afgebroken woorden volkomen in overeenstemming waren.

Hoewel hij zich minzaam wilde voordoen, kwam zijn waren aard nu en dan aan het licht en het was gemakkelijk te zien, dat, ofschoon hij het eenvoudige kleed van een mexikaansche gambusine droeg, hij zich slechts vermomd had.

In plaats van zich in de tent te begeven, die men voor hem had opgeslagen, zette onze man zich voor het vuur neder, waar de peones hem dadelijk met kwalijk verborgen eerbied een plaats inruimden.

Onder de peones waren er twee, die het meest de aandacht trokken.

De een was een Roodhuid en de ander een Mesties met listige oogen, spotachtige lippen en kruipende beleefde manieren; het was te zien dat hij, om deze of gene reden, een witten voet bij zijn heer had; zijne makkers noemden hem Murillo en gaven hem vaak den titel van capataz.

Murillo was de grappenmaker van de karavaan, en altijd gereed tot lachen en schertsen; steeds had hij een sigaar in den mond en tokkelde hij een krassende guitare; maar misschien verborg hij onder de schijnbare vroolijkheid een ernstig karakter en diepere gedachten, dan hij wilde doen vermoeden.

De Roodhuid was van een gansch anderen aard; hij was een lang dor en schraal persoon, met een hoekig gelaat en somber en treurig voorkomen, en een paar oogen, die, diep in hunne kassen liggend, met eene onbeschrijfelijke uitdrukking in alle richtingen loerend rondzagen.

Zijn krom gebogen neus, zijn groote mond met helder witte tanden en zijn smalle, saamgeknepen lippen, gaven hem een onbehagelijk voorkomen, dat nog terugstootender werd door zijn hardnekkig stilzwijgen, want hij sprak alleen wanneer de anderen hem door hunne spotternijen er toe noodzaakten en dan altijd met éénlettergrepige woorden.

Het was onmogelijk, zooals dit met alle Indianen het geval is, zijn ouderdom te schatten, want zijn haren waren zwart als de vederen van een raaf, en het perkamentachtige vel van zijn gelaat nog met geen enkelen rimpel doorploegd; daarbij was hij met buitengewone lichaamskracht begaaft.

Hij was te Santa-Fé gehuurd om de karavaan tot gids te dienen, en men had, zijne stilzwijgendheid daargelaten, zich in geen enkel opzicht over hem te beklagen, daar hij zich goed van zijn plicht kweet.

Toen de maaltijd afgeloopen was en ieder naar zijn pijp of sigaar greep, keerde het opperhoofd der karavaan zich naar den capataz en zeide:

— Murillo, hoewel wij bij zulk afschuwelijk weder en in deze woeste streken weinig vrees voor paardendieven behoeven te koesteren moet gij toch niet verzuimen schildwachten te plaatsen; men kan nooit te voorzichtig zijn.

— Ik heb twee mannen belast wacht te houden, zei de capataz, en overigens zal ik dezen nacht nu en dan de ronde doen.

Hé, José, voegde hij erbij, zich tot den Indiaan keerende, zijt gij wel zeker dat ge u niet vergist hebt? Hebt gij inderdaad een spoor gevonden?

De Roodhuid haalde verachtelijk de schouders op en rookte voort.

— Weet ge tot welken stam de Indianen behooren, wier spoor gij ontdekt hebt? vroeg het opperhoofd der karavaan.

De Indiaan maakte een instemmend gebaar.

— Is die stam zeer te duchten?

— Raven, antwoordde de Roodhuid grommend.

— Carai! riep het opperhoofd uit! zijn het de Raven? Dan mogen wij wel op onze hoede zijn, want het zijn de slimste roovers uit het Rotsgebergte.

— Bah! hernam Murillo met een verachtelijken glimlach, geloof toch niet wat die man zegt, de meycal stijgt hem naar het hoofd, en daarom wil hij zich doen gelden; de Indianen liegen als oude wijven.

Het cog des Indiaans schitterde plotseling en schoot onheilspellende stralen; hij trok een mes uit zijn borst en wierp het zoo behendig den capataz naar het hoofd, dat deze vlak in het gezicht getroffen werd.

Woedend over de beleediging, die hem zoo onverwacht werd aangedaan door iemand die zich tot op dit oogenblik zoo kalm en vreedzaam had betoond, slaakte de mesties een kreet van woede en sprong met het mes in de vuist op den Indiaan toe.

Maar deze had hem niet uit het oog verloren.

Door een kleine beweging ontweek hij den razenden aanval van den capataz, richtte zich plotseling om, greep hem bij den gordel, lichtte hem van den grond alsof hij een kind geweest was en smeet hem in het vuur, waarin hij een oogenblik, onder het slaken van kreten, hem door woede en machteloozen toorn afgeperst, rondspartelde.

Toen hij er eindelijk in geslaagd was uit den vuurgloed te komen, waaraan hij zich deerlijk gebrand had, dacht hij er niet aan den aanval te hernieuwen, maar zette zich grommend neder, terwijl hij zijn tegenpartij aanzag als een schoothondje, dat door een dog gebeten is.

Het opperhoofd der karavaan had met de grootste onverschilligheid dit gevecht aanschouwd, en zich vergenoegd het mes op te rapen, ten einde het oplettend te bezien.

— De Indiaan heeft gelijk, zeide hij bedaard, die mocassin draagt het teeken van den stam der Raven.

Arme Murillo gij moet u maar troosten; gij zijt gevoelig gestraft, maar ik moet zeggen dat gij het verdiend hebt.

De Roodhuid was weder even bedaard gaan rooken, alsof er niets was voorgevallen.

— Die hond met zijn verradersgezicht zal er voor boeten, merkte de capataz bij deze vermaning zijns meesters aan. Ik wil geen man zijn, als ik hem niet als aas voor de raven werp, die hij zoo goed weet te ontdekken.

— Arme knaap, hernam het opperhoofd grijnzig, geloof me, het is het best voor u, die zaak, hoe kwetsend ook voor uwe eigenliefde, te vergeten, daar ik geloof dat gij er niets bij winnen zult, als gij nogmaals twist zoekt.

De capataz zweeg en zag rondom zich of er niemand was aan wien hij zijn toorn kon koelen, zonder daarbij veel gevaar te loopen, maar de peones wachtten zich wel hem daartoe aanleiding te geven, daar geen hunner in lachen uitbarstte.

Toen stond hij nijdig op, wenkte een paar mannen hem te volgen, en verwijderde zich grommend uit den kring.

Het opperhoofd der karavaan bleef eenige oogenblikken in ernstig nadenken verzonken en begaf zich daarop naar zijne tent, waarvan de gordijn achter hem dicht viel.

Langzamerhand strekten de peones zich met de beenen naar het vuur uit, wikkelden zich in hunne zerapes en vielen in slaap.

De Indiaan wierp een onderzoekenden blik om zich heen, nam toen zijne pijp uit den mond, schudde er de tabakasch op den nagel van zijn duim uit en hing haar toen aan zijn gordel.

Daarna stond hij onverschillig op, alsof hij zich verveelde, ging met langzame schreden naar een boom, waaronder hij zich nederlegde, na zich alvorens dicht in zijn bisonshuid gewikkeld te hebben, hetgeen door de vinnige koude zoo niet noodzakelijk, dan toch raadzaam was.

Weldra waren al de reizigers in diepen slaap gedompeld, behalve de beide schildwachten, die als standbeelden onbeweeglijk op hunne geweren geleund stonden, en zelfs de capataz had zich, ondanks hetgeen hij zijn meester beloofd had, dwars voor den ingang van diens tent nedergelegd.

Er verliep een uur voor de rust in het kamp door het een of ander gestoord werd.

Eensklaps gebeurde er iets vreemds; de bisonshuid waaronder de Indiaan zich had neergelegd, rees bijna onmerkbaar omhoog en het gelaat van den Roodhuid kwam te voorschijn, terwijl zijne oogen in de duisternis fonkelden.

Een oogenblik later richtte de gids zich langzaam op nevens den boom waaronder hij gelegen had, sloeg zijne armen en beenen om den stam en wrong zich als eene slang naar boven tot aan de onderste takken, waartusschen hij verdween.

De opstijging was met zulke welberekende bewegingen uitgevoerd dat er niet het minste gedruisch ontstaan was, daarbij was de bisonshuid in dezelfde vorm aan den voet van den boom blijven liggen, als toen de Roodhuid er nog onder lag, zoodat men zijne verdwijning niet kon bespeuren, voor men haar betastte.

Toen de gids zich tusschen het gebladerte goed verborgen had, bleef hij een oogenblik onbeweeglijk zitten, niet om adem te halen na zulk een hevige krachtinspanning, hieraan had dien ijzeren man geen behoefte, de vermoeienis scheen geen invloed op hem te hebben, maar waarschijnlijk om de plaatselijke gesteldheid goed op te nemen, want hij boog het lichaam voorover, zag in het rond, ademde de lucht met volle teugen in en scheen de duisternis met zijne blikken te willen doorboren.

Eer de gids den boom tusschen welks bladeren hij zich verborg, had uitgekozen om daaronder te gaan slapen, had hij zich overtuigd dat deze vrij hoog en dicht belommerd was, alsmede dat op de twee derden van de hoogte van dien boom, andere boomen hunne takken tot aan zijn stam uitstrekten, en dat de geheele bergwand zoodanig begroeid was dat het groen een soort van gewelf vormde.

Na zich eenige minuten bedacht te hebben, haalde de gids zijn gordel nauwer toe, nam zijn mes tusschen de tanden, en begon met de vlugheid van een aap, letterlijk van tak tot tak te springen, hing nu eens aan een arm, klemde zich dan vast aan de lianen, stoorde op zijn tocht de vogels in hun slaap, die verschrikt opvlogen, en gleed als een donkere schim in de duisternis voort.

Deze vreemdsoortige tocht duurde omstreeks drie kwartier; eindelijk hield de gids halt, zag oplettend om zich heen, en gleed toen langs een boomstam op den grond.

Hij bevond zich op eene ruime, boomvrije plaats. In het midden van die plek brandde een groot vuur, waarrond veertig of vijftig Roodhuiden geheel gewapend en ten oorlog toegerust, zich lagen te verwarmen.

Vreemd was het, dat het grootste deel dier krijgslieden, in plaats van lange lansen en bogen, hunne gewone wapenen, geweren van Amerikaansch maaksel bij zich hadden, hetgeen deed vermoeden dat zij uitgelezen krijgslieden en de dappersten van hun stam waren.

Dit was ook duidelijk te zien aan de menigte wolvenstaarten, die aan hunne hielen gehecht waren, een eereteeken waarmede de dapperste helden zich versieren mogen.

Die Roodhuiden bevonden zich ongetwijfeld op het oorlogsveld, of waren op eene gevaarvolle onderneming uit; want men zag vrouwen noch honden bij hen.

Niettegenstaande de Indianen des nachts geen scherpe wacht houden, kon men toch wel bespeuren aan de vrije en onbeschroomde manier, waarop de gids het kamp binnentrad, dat hij door de krijgslieden verwacht werd, daar zij bij zijne verschijning geenerlei verwondering lieten blijken, en hem daarentegen door gebaren uitnoodigden, plaats bij het vuur te nemen.

De gids hurkte zwijgend neder en begon de vredespijp te rooken, hem aangeboden door het opperhoofd der bende, naast wien hij plaats genomen had.

Het opperhoofd was een jonkman, op wiens karakteristieke gelaatstrekken de grootste stoutmoedigheid en list te lezen waren.

Na geruimen tijd het stilzwijgen bewaard te hebben, waarschijnlijk om den bezoeker de gelegenheid te geven adem te scheppen en zich te verwarmen, boog het jeugdige opperhoofd zich, en zeide met zekeren eerbied tot hem.

— Mijn vader is welkom in het midden zijner zonen, zij wachtten zijne komst met ongeduld.

De gids beantwoordde deze toespraak door een grijns, die waarschijnlijk voor een glimlach moest gehouden worden.

Het opperhoofd vervolgde:

— Onze spionnen hebben het kamp der bleekgezichten nauwkeurig opgenomen, en de krijgslieden van den Spotter — zoo heette het jonge opperhoofd der Roodhuiden — zijn bereid de bevelen op te volgen, die hun groote oachem, de Arendskop, hun door een guibos heeft bekend gemaakt.

— Is vader Atchez tevreden over zijne kinderen?

Atchez, dit was de naam van den gids, boog het hoofd, legde de rechterhand op de borst en liet door de keel den uitroep « Hoogh! » hooren, hetgeen bij hem een teeken van de grootste blijdschap was.

De Spotter en zijne krijgslieden kenden Atchez te lang, om zich over zijne stilzwijgendheid te verwonderen, daarom schikten zij zich hierin vrijwillig, en knoopten, om hem van het spreken te verschoonen, een onderhoud door gebaren met hem aan.

De Roodhuiden drukten hunne gedachten op twee verschillende manieren uit, deze laatste manier is bij hen tot zekere volkomenheid geraakt, want zij wordt door allen begrepen, en gewoonlijk gebezigd als zij ter jacht gaan of op strooptochten uit zijn.

Een enkel woord, al werd het fluisterend gesproken, zou hunne hinderlaag aan den vijand, dien zij verrassen wilden, hetzij mensch of dier, kunnen verraden.

Een vreemdeling, die dit tooneel had kunnen gadeslaan, zou het zeer verrassend en zelfs grappig gevonden hebben, te zien hoe snel die mannen bij het roodachtige schijnsel der vlammen teekens met elkander wisselden daar zij, door hunne vreemde bewegingen, hunne woeste gezichten en zonderlinge houdingen, in de duisternis best voor een troep duivels konden doorgaan.

Nu en dan hield de Spotter, met het lichaam in een theatrale houding voorovergebogen, eene redevoering tegen zijne volgelingen, die door hen met onverdeelde aandacht werd aangehoord, en met een snelheid beantwoord, welke zelfs door woorden niet overtroffen had kunnen worden.

Eindelijk was die zwijgende raadsvergadering afgeloopen.

Atchez hief, zonder een woord te spreken, zijne hand ten hemel, wees op de sterren die reeds begonnen te verbleeken en verliet den kring.

De Roodhuiden volgden hem eerbiedig tot aan den voet van den boom, waarvan hij zich had laten afzakken om in het kamp te komen; daar aangekomen keerde hij zich om.

— Dat de Wacondah mijn vader bescherme, zeide de Spotter alsdan, zijne zonen hebben zijne voorschriften goed begrepen en zullen die letterlijk opvolgen. De groote bleeke jager moet reeds zijne vrienden bijeenverzameld hebben en wacht ons ongetwijfeld; morgen zal Koutonepi de Comanchen zijne broeders weder aanschouwen; bij de enditha — dageraad — zal het kamp opgebroken zijn.

— Goed, zeide Atchez, groette voor het laatst de krijgslieden, die zich eerbiedig voor hem bogen, greep toen een liane, klom snel naar omhoog in de takken en verdween tusschen de bladeren.

De zending van den Indiaan was van groot gewicht, zooals men licht kan opmaken uit de gevaren die hij liep om een nachtelijk gesprek met de Roodhuiden te voeren.

Daar de lezer intusschen weldra zal zien welke gevolgen de tocht van het opperhoofd had, oordeelen wij het nuttelcos te vermelden wat er aan het raadsvuur door gebaren verhandeld was, en welks besluiten aldaar door Atchez en de Spotter genomen waren.

Het opperhoofd hervatte zijne nachtwandeling met dezelfde behendigheid en hetzelfde geluk, veel spoediger dan de eerste maal had hij het doel van zijn tocht bereikt en bevond hij zich weder in het kamp der Blanken.

Hier heerschte nog dezelfde stilte, de schildwachten stonden nog steeds onbeweeglijk op hunne posten en de wachtvuren begonnen uit te dooven.

De Indiaan overtuigde zich dat geen blik naar hem gericht was, dat geen spion op den uitkijk stond, en toen hij de zekerheid had niet bemerkt te zullen worden, gleed hij langs den boomstam af, kroop weder in de bisonshuid. en lag zoo rustig alsof hij daar den ganschen nacht had doorgebracht.

Toen het Indiaansche opperhoofd, voor hij zijn hoofd onder de bisonshuid stak, nog eens oplettend in het rond zag, bemerkte hij dat de capataz, die dwars voor den ingang der tent lag, zacht het hoofd opbeurde en onbeweeglijk naar de plek staarde waar de Roodhuid lag.

Was er een kwaad vermoeden bij den Mexicaan opgerezen?

Zou hij het vertrek en de terugkomst van het opperhoofd bemerkt hebben?

Een oogenblik later liet hij het hoofd weder zakken, zonder dat het mogelijk was op zijne strakke trekken te lezen, welke gedachten hem beheerschten.

Het overige gedeelte van den nacht ging kalm en rustig voorbij.

HOOFDSTUK XLVI

HET FORT DER CHICHIMEKA'S

De zon kwam op; hare stralen kleurden de trillende geelachtige bladen der boomen, tot zij op het laatst met een roodachtige tint overtogen waren.

De vogels, in het kreupelhout tegen de koude ochtendlucht verscholen, hieven luid hun morgenlied aan.

Het ontwaken der natuur was grootsch en indrukwekkend, zooals men dit vooral in bergstreken ziet.

Het opperhoofd der karavaan trad buiten zijne tent, en gaf bevel om op te breken.

De tent werd onmiddellijk opgevouwen, en de muilezels beladen; zoodra de paarden gezadeld waren, begaf men zich op weg, zonder eerst het ontbijt te gebruiken.

Gewoonlijk ontbeet men eerst om elf uur, als de karavaan halt hield om de grootste hitte van den dag te laten voorbijgaan.

De karavaan volgde den weg die van Santa Fé naar de Vereenigde Staten loopt.

De muilezels liepen in gestrekten draf, met een snelheid, die in dergelijke omstandigheden ongewoon is.

Er werd een militaire orde in acht genomen, wat in die streken ontzag inboezemt en ook noodzakelijk is, niet alleen omdat men hier talrijke benden stroopende Indianen aantreft, maar ook roovers uit de prairiën, die nog veel meer te vreezen zijn, daar zij, door hunne misdaden buiten de wet gesteld, langs de wegen of in rotsspleten verscholen, de karavanen onverhoeds aanvallen en de reizigers onbarmhartig vermoorden.

Omstreeks twintig schreden voor de karavaan draafden vier ruiters, met het geweer op zijde, welke voorafgegaan werden door den gids, die alleen een weinig voor hen uitreed; daarop volgde het grootste deel van den troep, bestaande uit zes welgewapende peones, die de muilezels en de bagage geleidden, onder de onmiddellijke bevelen van het opperhoofd; de capataz kwam met vier moedige, tot de tanden gewapende ruiters, een dertigtal schreden achteraan.

Op die wijze reisde de karavaan betrekkelijk veilig, daar de blanke of roode struikroovers, die haar ongetwijfeld in het oog hielden, het niet zouden durven wagen, op klaarlichten dag tien vastberaden mannen aan te vallen.

Des nachts waren de paardendieven, die stil in het duister rondsluipen om de paarden en bagages te stelen, terwijl de reizigers slapen, vrij wat meer te vreezen.

Hetzij nu bij toeval of door de maatregelen van voorzichtigheid, die het opperhoofd genomen had, de Mexicanen hadden, sedert zij uit Santa-Fé vertrokken waren, geen Indiaan gezien, en waren ook door geen alarm verontrust geworden; zij hadden hunne reis zoo rustig voortgezet alsof zij de stad Sonora in plaats van het rotsgebergte doorgetrokken waren.

Hoewel die veiligheid hun vertrouwen inboezemde, verzuimden zij daarom toch niet de noodige maatregelen van voorzichtigheid te nemen.

Het opperhoofd, door deze onbegrijpelijke zachtmoedigheid van de roovers en zwervers in die landstreek, inwendig verontrust, verdubbelde zijne waakzaamheid en nam nog meer voorzorgen, om een hinderlaag te ontwijken en een ontmoeting met hen te voorkomen.

Dat de gids den vorigen dag een spoor van de Indiaansche roovers ontdekt had, deed zijne innerlijke ongerustheid nog hooger stijgen, want hij wist wel dat zij de stoutmoedigste roovers uit de bergen waren, en hij begreep zeer goed, dat ondanks den moed en de discipline zijner peones, in een strijd tegenmannen die volkomen met het land bekend waren, alle kansen tegen hem zouden zijn, te meer daar zij altijd met groote overmacht aanvallen om een troep te vernietigen, hoe wanhopig er ook wederstand geboden wordt.

Toen het opperhoofd der karavaan het kamp verliet, gaf hij, misschien door sombere voorgevoelens verontrust, zijn paard de sporen en voegde zich bij den gids, die alleen vooruit reed, iedere struik nauwkeurig beschouwde en oogenschijnlijk zijne plichten getrouw vervulde.

Hoewel Atchez de snelle hoefslagen van het paard van den Mexicaan achter zich hoorde, keerde hij zich niet om, maar draafde rustig op den slechten muilezel voort, dien men hem gedurende den tocht ten gebruike had gegeven.

Toen het opperhoofd der karavaan nevens den gids gekomen was, liet hij zijn paard

naast hem voortdraven zonder een woord te spreken, en zag hem eenige minuten scherp aan, als om door het masker van onverschilligheid heen te dringen, dat zijn gelaat bedekte.

Na eenigen tijd werd de Mexicaan genoodzaakt de nuttelоosheid zijner pogingen te erkennen en in stilte de opmerking te maken, dat het onmogelijk was de bedoelingen van dien man te raden.

Ondanks de schijnbare diensten die de gids aan de karavaan had bewezen, had hij het opperhoofd een inwendigen afkeer ingeboezemd, en daarom moest hij, het kostte wat het wilde, tot een duidelijke verklaring genoodzaakt worden.

— Indiaan, zeide de Mexicaan in het Spaansch, ik wensch over een belangrijke zaak met u te spreken; laat daarom voor eenige oogenblikken uw stilzwijgen varen en antwoord mij als een eerlijk man over hetgeen ik u vragen zal.

Atchez maakte een beleefde buiging.

— Gij hebt op u genomen mij naar Santa-Fé te brengen voor een belooning van vier onsen, waarvan gij twee vooruit ontvangen hebt.

Gij zult mij, zeg ik, in veiligheid langs de Vereenigde Staten naar Opper-Mexico moeten geleiden.

Sedert gij in mijn dienst zijt, heb ik niet te klagen over de wijze waarop gij uwe plichten vervult.

Wij zijn thans midden in het Kokgebergte, dat wil zeggen, op het gevaarlijkste punt onzer lange reis.

Voor een paar dagen hebt gij een spoor van de Raven Indianen ontdekt, de gevaarlijkste vijanden der karavaan; ik wil daarom van u weten, welke middelen gij zult gebruiken om de strikken te ontgaan die de Indianen ons denken te spannen en welke maatregelen gij genomen hebt om hen te ontwijken, kortom, welk plan gij voor den veldtocht beraamd hebt.

Zonder een woord te spreken, frommelde de Indiaan in en stuk gestreept katoen, dat hij over den rug geknoopt had, haalde een smerig in vieren gevouwen papier te voorschijn, opende het en gaf het den Mexicaan.

— Wat is dat? vroeg deze terwijl hij het las, ah! uwe verbintenis. Welnu! welk verband bestaat er tusschen dit papier en mijne vraag?

Even kalm legde Atchez den vinger op het laatste artikel der verbintenis.

— Welnu! schreeuwde de Mexicaan knorrig; het is waar, hier staat dat ik mij geheel aan u moet toevertrouwen en u naar uw goeddunken tot aller welzijn moet laten handelen, zonder verder iets te vragen.

De Indiaan knikte bevestigend.

— Ha! *voto a binos!* schreeuwde de Mexikaan, buiten zich zelven van toorn, over die berekende kalmte en door het hardnekkig stilzwijgen van den gids, in woede losbarstende, niettegenstaande hij besloten had zich te bedwingen, wie bewijst mij dat gij in ons belang handelt en geen verrader zijt!

Bij het woord verrader, dat de Mexicaan hem toevoegde, wierp Atchez een tijgerblik op zijn beleediger, terwijl zijn gansch lichaam door een zenuwachtige rilling geschokt werd; hij liet een paar onverstaanbare keelgeluiden hooren, en voor de Mexikaan zijne bedoeling vermoedde, greep hij hem aan, rukte hem uit den zadel, en slingerde hem met kracht tegen den grond, waar hij bedwelmd bleef liggen.

Atchez sprong van zijn muildier, rukte de twee onsen goud uit zijn gordel en wierp ze naar den Mexicaan; hij hurkte daarna bij den rand van den afgrond neder, die aan den kant van den weg was, liet zich met een duizelingwekkende snelheid naar beneden glijden, en verdween oogenblikkelijk uit het gezicht.

Hetgeen wij hier verhaald hebben was zoo snel geschied, dat de personen die achteraan reden, te laat op het tooneel van den strijd aankwamen om hun heer te helpen en de vlucht van den Indiaan te beletten; hoewel zij spoorslags waren toegesneld.

De Mexikaan was niet gekwetst, en alleen de verrassing benevens de hevigheid van zijn val, hadden hem oogenblikkelijk bedwelmd; na eenige sekonden kwam hij weder bij, en begreep dadelijk hoe nuttig maar tevens hoe dwaas het zou zijn een dergelijke vijand op zulk eene plaats te vervolgen.

Hij verkropte daarom zijn schaamte, besteeg toornig weder zijn paard dat men had opgevangen, en gaf bedaard bevel de reis voort te zetten, terwijl hij zich stilzwijgend voorbehield, schitterende wraak te nemen over de hem aangedane beleediging, wanneer de gelegenheid zich daartoe immer mocht voordoen.

Op dit oogenblik kon hij daar niet meer aan denken, omdat dringender zaken zijne aandacht vorderden, hij hield zich overtuigd dat

hij waarheid gesproken had, door den gids een verrader te noemen, en dat deze, woedend zich ontmaskerd te zien, slechts tot die daad van geweld gekomen was, om eene voorbeeldige straf te ontduiken en zich door de vlucht te redden.

De toestand van het opperhoofd der karavaan werd zeer bedenkelijk; hij stond verlaten, zonder gids, in onbekende streken, werd ongetwijfeld door verborgene vijanden bespied, en kan ieder oogenblik aangevallen worden, hetgeen voor hem en zijn volk noodlottige gevolgen moest hebben; hij was dus verplicht een moedig besluit te nemen, om, zoo mogelijk de bedreigde karavaan voor rampen te behoeden.

De Mexikaan was een man met groote geestkracht, dapper tot roekeloosheid toe, die voor geen gevaar, hoe groot ook, nimmer had teurggedeinsd.

Binnen weinige oogenblikken berekende hij de gunstige kansen die hem overbleven, en was zijn besluit genomen.

De weg waarop hij zich thans bevond, moest zeker wel ingeslagen worden door de karavanen, die van de Vereenigde Staten naar Mexico of Californië gingen, daar er geen anderen door het gebergte liep; de Mexikaan besloot daarom een versterkt kamp op te slaan, zoodra hij een plaats vond die hij daartoe geschikt achtte, zich aldaar zooveel mogelijk te versterken, en zoo op de eerste de beste karavaan te wachten, om zich daarbij aan te sluiten.

Dit plan was zeer eenvoudig en tevens gemakkelijk uit te voeren.

De reizigers bezaten levensmiddelen en ammunitie in overvloed, en behoefde derhalve niet voor gebrek te vreezen; het kon bijna hoogstens acht dagen duren eer zich een andere karavaan vertoonde, en de Mexicaan meende met de vijftien moedige peones die hem overbleven, de blanke of roode roovers, wanneer zij hem durfden aanvallen, achter zijne verschansingen gerust het hoofd te kunnen bieden.

Toen hij dit besluit genomen had, begon hij het dadelijk uit te voeren; na met korte woorden zijne ontmoedigde peones medegedeeld te hebben, wat zijn voornemen was, spoorde hij hen tot dubbele waakzaamheid aan, en reed vervolgens een hoogte op om het terrein beter te verkennen, en de geschikste plaats te zoeken, waar hij zijn kamp kon opslaan.

Hij zette zijn paard in galop, en verdween weldra achter de krommingen van den weg.

Uit vrees voor een onverwachten aanval, hield hij zijn geweer in de hand, zag onophoudelijk om zich heen, en beschouwde met de grootste oplettendheid het kreupelhout, dat nevens den weg, op de bergen groeide.

De Mexicaan reed op die wijze omstreeks twee uren voort, en bemerkte dat de weg, hoe verder hij kwam, gestadig nauwer, ongelijker en hobbeliger werd.

Eensklaps werd het pad veel breeder en bevond hij zich op een terras, waarover de weg liep, en dat niets anders was dan het fort der Chichimeka's, hetwelk wij reeds vroeger beschreven hebben.

Het geoefende oog van den Mexicaan had dadelijk de voordeelen gezien, die zulk een plaats aanbood, en zonder zich den tijd te gunnen tot een nauwkeurige beschouwing, wendde hij zijn paard om en reed verder naar de karavaan.

Hoewel de bedienden niet zoo snel reden als hun heer, hadden zij zich echter gehaast, zoodat zij hun meester op drie kwartiers afstand van het terras ontmoetten.

De vlucht van den gids, had de Mexicaan, die aan het gemakkelijk leven in de keerkingslanden gewend, en reeds ontmoedigd was door de sneeuwbuien in het rotsgebergte, geheel ter nedergeslagen.

Gelukkig was het voor het opperhoofd, dat hij dien invloed op zijne dienaars had, welke mannen met groote geestkracht steeds op gewone menschen uitoefenen.

Toen de peones zagen dat hun meester vroolijk en onbekommerd de toekomst te gemoet zag, hoopten zij beter uit den onaangenamen toestand te geraken waarin zij zoo eensklaps geplaatst waren, dan het zich in het eerst liet aanzien.

De reis werd rustig voortgezet, men zag niets verdachts en de Mexicaan geloofde reeds dat de vlucht van den Indiaan voor hen geen andere onaangename gevolgen zou hebben dan het wachten op een anderen gids, wat eenige dagen kon duren.

Vreemd was het dat Murillo, de capataz, over de plotselinge verdwijning van den gids eer verheugd dan neerslachtig scheen; in plaats van klachten aan te heffen over de vertraging der reis, lachte hij over het voorgevallene en maakte er eenige min of meer schertsende aanmerkingen op, die zijn heer, wiens gelaat alles behalve vroolijk stond, op

het laatst geweldig begonnen te hinderen, daar dit onheil hem noodzaakte in de bergen te blijven, waar hij aan de aanvallen der roovers blootgesteld was.

— Vindt gij onzen toestand zoo aangenaam dat gij daarover kunt lachen en schertsen, Murillo ? vroeg hij eindelijk op knorrigen toon.

— Vergeef mij, mi amo, antwoordde de capataz nederig, maar gij kent het Spaansche spreekwoord : *cosa que ne tiene remedio es lo mejor*, — een zaak die niet te verhelpen is moet men trachten te vergeten, — bijgevolg doe ik mijn best om te vergeten.

— Hm !... hm !... gromde zijn heer.

— En ook, voegde de capataz er bij, terwijl hij zich naar het oor zijns meesters boog, hoe slecht onzen toestand ook moge zijn, is het niet beter ons te houden alsof wij hem zeer goed vonden ?

Zijn heer sloeg een doorborenden blik op hem ; hij praatte echter met een beleefden glimlach onverstoorbaar voort.

— De plicht van een trouwen dienaar, mi amo, is altijd in de meening van zijn meester te deelen, hoe die ook zijn moge.

Dezen morgen pruttelden de peones, nadat gij vertrokken waart, en gij kent het karakter van die wezens.

Zoo de vrees hen bevangt zijn wij verloren, want dan is er niets met hen uit te richten ; ik dacht daarom dat gij voornemens waart hen wat op te beuren en derhalve heb ik in de veronderstelling verkeerd dat zulks uwe goedkeuring zou wegdragen, mij vroolijk te houden ofschoon ik het niet was, dit moogt ge gelooven.

De Mexicaan schudde twijfelachtig het hoofd.

Intusschen schenen de opmerkingen van den capataz hem zoo gegrond en de redenen die deze ontwikkelde zoo aannemelijk, dat hij genoodzaakt was hem te bedanken, daar hij in dit oogenblik den man niet voor het hoofd wilde stooten, die door een enkel woord de peones tot verzet kon aandrijven in plaats van hen bij hun plicht te houden.

— Ik dank u, Murillo, zeide hij bevredigend, gij hebt mijne bedoeling volkomen begrepen en ik ben u erkentelijk voor uwe gehechtheid aan mijn persoon ; ik hoop dat de gelegenheid zich weldra zal voordoen, dat ik u bewijzen kan geven hoe hoog ik u schat.

— Het bewustzijn in dit geval mijn plicht gedaan te hebben, is, zooals altijd, de eenige belooning die ik begeer, mi amo, merkte de capatez met een eerbiedige buiging aan.

De Mexicaan zag hem zijdelings aan ; maar hij bedwong zich en bedankte den capataz nogmaals.

Deze oordeelde het voorzichtig een einde aan dit gesprek te maken.

Hij hield daarom zijn paard staande en liet zijn meester vooruit rijden.

Het opperhoofd der karavaan was een dier ongelukkige wezens die, hun gansche leven elk bedriegende of trachtende te bedriegen met wien zij gedurende hun avontuurlijke loopbaan in aanraking komen, ten laatste niemand meer vertrouwen en in de onschuldigste woorden een beteekenis zoeken, die er meestal niet in te vinden is.

Hoewel Murillo den Mexicaan reeds lang als capataz diende en zich somme vrijheden mocht veroorlooven, ofschoon hij het vertrouwen van zijn heer schijnbaar genoot en deze ook op zijne toewijding scheen te rekenen, mistrouwde zijn meester hem niet alleen, maar veronderstelde zelfs, zonder daarvoor behoorlijke bewijzen te hebben, dat zijn dienaar een dubbelhartige rol speelde en in 't geheim de spion van zijne vijanden was.

Of de veronderstelling van den Mexicaan, die bij hem voor zekerheid gold, op waarheid gegrond was, kunnen wij nog niet meedeelen ; maar de minste handelingen van den capataz werden scherp door hem bewaakt, en hij geloofde vroeg of laat zijne vermoedens bevestigd te zullen zien.

Hoewel hij zich schijnbaar uiterst vriendelijk toonde, was hij steeds op zijne hoede en gereed hem een straf toe te dienen, die te gevoeliger zou zijn, naarmate hij zich hierop langer had voorbereid.

Omstreeks elf uur des voormiddags bereikte de karavaan intusschen het terras en de peones konden hunne blijdschap niet bedwingen, toen zij zagen hoeveel veiligheid de plaats aanbood die hun meester tot het opslaan van zijn kamp had uitgekozen.

— Hier willen wij voor het tegenwoordige blijven, zeide de Mexicaan ; ontlast de muilezels en leg vuur aan om het ontbijt gereed te maken. Daarna zullen wij het kamp zoodanig versterken, dat wij elken aanval der vijanden kunnen wederstaan.

De peones gehoorzaamden met de gezwindheid van lieden wier eetlust door een langen rit geprikkeld is geworden.

In een oogenblik waren de vuren ontstoken en eenige minuten daarna deden de peones een duchtigen aanval op de maïskoekjes, de tocino en de cecina, artikelen die bij een maaltijd der Mexicanen onmisbaar zijn.

Toen zijn volk verzadigd was en ieder een sigaar had aangestoken, stond het opperhoofd overeind.

— Nu aan 't werk ! klonk zijn bevel.

HOOFDSTUK XLVII

DE VERRASSING

De stelling die het opperhoofd der karavaan dacht het eerst ontdekt te hebben en waar hij besloot te blijven, was uitmuntend geschikt om er een verschansd kamp te vestigen, en sterk genoeg om de aanvallen der roode en blanke roovers gedurende maanden te wederstaan.

Die uitgestrekte volader, op een aanzienlijke hoogte gelegen, door afgronden omringd en aan beide kanten door reusachtige rotsen ingesloten, was zoozeer tegen overrompeling beveiligd, dat de peones weder onbezorgd werden, en de geheimzinnige vlucht van den gids als een onbeduidend voorval begonnen te beschouwen, hetwelk hen alleen zou noodzaken eenigen tijd langer op weg te blijven, dan zij zich voorgesteld hadden.

Met een ijver, die iets goeds beloofde, stonden zij dan ook op, naar 't bevel van hun opperhoofd, en begonnen onder zijne leiding een gracht te graven die hen voor een onverhoedschen aanval moest beveiligen.

Een breede borstwering, door staketsel omgeven, zou daarna worden opgeworpen, om den toegang tot het terras af te sluiten.

Het hoofdkwartier van het kamp, dat wil zeggen de tent, werd eerst in orde gebracht, en de paarden werden aan palen gebonden, die in den grond bevestigd waren.

Op het oogenblik dat het opperhoofd der karavaan vergezeld door eenige peones, die van spaden en houweelen voorzien waren, die zich dicht naar den toegang tot het terras begaf, waarschijnlijk met het doel, de juiste plaats aan te wijzen waar de gracht moest gegraven worden, naderde de capataz hem, beleefd glimlachend en met een eerbiedigen groet.

— *Mi amo*, zeide hij, ik heb u eene belangrijke mededeeling te doen.

Zijn meester keerde zich om en bezag hem wantrouwend van 't hoofd tot de voeten.

— Mij eene mededeeling te doen, hernam hij.

— Ja, mi amo, hernam de capataz buigend.

— Wat is het ? spreek, Murillo, maar maak het kort, want gij ziet, dat ik geen tijd te verliezen heb.

— Ik hoop u tijd te doen winnen, heer, zeide de capataz steeds glimlachend.

— Ha, wat is het dan ?

— Als gij mij vergunt u een oogenblik afzonderlijk te spreken, zal ik het u zeggen.

— Diable ! hebt gij geheimen ! meester Murillo ?

— Mi amo, ik mag u alleen zeggen, welke ontdekking ik gedaan heb.

— Hm ! gij hebt eene ontdekking gedaan ?

De capataz boog zich zwijgend.

— Komaan, het zij dan zoo, hernam zijn heer, ga met mij.

Gij kunt wel voortgaan, mechachos, voegde hij er bij, zich tot de peones keerende, ik kom aanstonds weder bij u.

Zij gingen vooruit.

Het opperhoofd der karavaan liep met den capataz integendeel eenige schreden achterwaarts.

Toen hij oordeelde ver genoeg te zijn, om niet gehoord te kunnen worden, keerde hij zich naar den mesties en zeide:

— Thans, veronderstel ik, meester Murillo, dat gij door niets gehinderd wordt voor de zaak uit te komen.

— Inderdaad niet, heer.

— Spreek dan op, in 's duivelsnaam, en stel mijn geduld niet langer op de proef.

— Ik heb een grot ontdekt, heer !

— Wat ? riep deze in verwondering, hebt gij een grot ontdekt ?

— Ja, heer.

— Waar ?

— Hier.

— Hier ! dat is onmogelijk.

— Waar dan toch ?

— Daar, hernam de capataz, terwijl hij op eenige rotsen wees.

Zijn heer wierp een wantrouwenden blik op hem, en mompelde:

— Ha, dat klinkt vreemd, zou ik mogen vragen op welke wijze gij tot die ontdekking gekomen zijt, en welke gewichtige redenen u tusschen die rotsen voerden, daar uwe tegenwoordigheid, zooals gij weet, hier hoog noodig was?

De capataz liet zich niet van zijn stuk brengen door den toon waarop deze woorden gesproken werden, maar antwoordde bedaard, alsof hij geen acht sloeg op de bedreiging, die in het gezegde van zijn heer lag opgesloten.

— O! *mi amo,* ik verzeker u dat die ontdekking geheel aan 't toeval te wijten is.

— Ik geloof aan geen toeval, zeide zijn heer, maar ga verder.

— Toen wij ons ontbijt genuttigd hadden, ging de capataz vriendelijk voort, bemerkte ik dat eenige paarden, en daaronder ook het mijne, zich losgerukt hadden en hier en daar rondliepen.

— Dat is zoo, mompelde zijn heer, die eer tot zich zelven dan tot den capataz het woord richtte.

Deze glimlachte onmerkbaar.

— Ik liep de paarden oogenblikkelijk achterna, uit vrees dat zij verdwalen zouden, en ving ze gemakkelijk op, behalve een dat gestadig wegliep, en eindelijk springend tusschen de rotsen verdween, waar ik het wel moest volgen.

— Nu begrijp ik de zaak: het paard bleef juist aan den ingang der grot staan.

— Zoo was 't, mi amo, aan den ingang der grot bleef het staan en liet zich daar gemakkelijk vangen.

— Inderdaad, dat is vreemd; en gij zijt in de grot doorgedrongen, Murillo?

— Neen, mi amo, ik achtte het mijn plicht u eerst van de zaak te onderrichten.

— Gij hebt goed gedaan.

— Wij zullen er dan te zamen in doordringen.

— Neem eenige toortsen van ocote hout en wijs mij den weg aan.

— Ah! vergeet niet uwe wapens te nemen, want wij konden wel eens menschen of wilde dieren aantreffen in eene grot, die achter rotsen verborgen ligt.

Deze woorden werden met zulk een sarkastischen toon gesproken, dat de capataz, niettegenstaande het onverschillige voorkomen van zijn heer, inwendig sidderde.

Terwijl Murillo de bevelen van zijn heer ten uitvoer bracht, koos deze zes peones uit, op wie hij het meest meende te kunnen rekenen, beval hen hunne wapens mede te nemen, zeide dat de overigen goed de wacht moesten houden en wenkte den capataz dat hij gereed was hem te volgen.

Murillo, had met een glinsterend oog de toebereidselen van zijn heer aanschouwd, maar oordeelde het waarschijnlijk niet geraden eenige aanmerkingen hierop te maken.

Hij boog daarom zwijgend het hoofd en begaf zich naar de rotsblokken, die den ingang der grot aan het oog onttrokken.

Die ordeloos op elkander gestapelde granietklompen schenen daar echter niet door de natuur geplaatst maar hadden blijkbaar, zooals men nog hier en daar kon zien, in overoude tijden de grondslagen gevormd van een lomp maar stevig gebouw, dat waarschijnlijk zich uitgestrekt had tot aan de borstweringen die zich aan den rand des afgronds bevonden, welke zich nevens den volader uitstrekte.

De Mexicanen geraakten zonder moeite door de rotsen heen en stonden weldra voor de donkere, wijde opening van het hol.

Door een wenk beval het opperhoofd aan de peones hier te blijven staan.

— Het zou niet voorzichtig zijn, zeide hij, zich zonder de noodige voorzorgen in dit hol te begeven.

Houdt dus uwe wapens gereed, muchachos, en weest op uwe hoede.

Bij het minste gerucht, moet gij u gereed houden vuur te geven, zoodra gij maar het een of ander ziet.

Capataz, ontsteek de toortsen.

Deze gehoorzaamde zwijgend.

Het opperhoofd der karavaan overtuigde zich door een enkelen oogslag, dat zijne bevelen nauwkeurig opgevolgd werden, trok zijne pistolen uit den gordel, laadde ze, nam er een in elke hand en zeide op spottenden toon tot Murillo.

— Ga ons voor, want het is niet meer dan billijk, dat gij de *honneurs* waarneemt, op de plaats die gij zoo ongehoopt ontdekt hebt.

Voorwaarts en opgepast, voegde hij er bij, zich naar de peones keerende.

De acht mannen begaven zich toen in het hol, voorafgegaan door den capataz, die de toortsen omhoog hief ten einde de omringde voorwerpen beter te kunnen zien.

Dit hol scheen door een aardbeving ontstaan te zijn; de wanden waren vrij hoog, droog en bezet door eene groote menigte nachtvogels, die door het licht der toortsen, verblind en verschrikt, met hevig gekrijsch om

de hoofden der Mexicanen vlogen; zij hadden groote moeite hen met hunne geweren van zich af te houden daar er telkens andere bijkwamen die hen met hunne lange vleugels in 't gezicht sloegen en een oorverdoovend geschreeuw aanhieven, hetgeen zeer hinderlijk was.

Eindelijk bereikten zij eene ruime plaats, een soort van zaal, waarin verscheidene gangen uitliepen.

Hoewel de Mexicanen reeds vrij diep waren doorgedrongen, werd hunne ademhaling in 't geheel niet belemmerd, hetgeen ongetwijfeld veroorzaakt werd door de onzichtbare scheuren, die zich in de rots moesten bevinden en versche lucht doorlieten.

— Blijft hier een oogenblik staan, zeide het opperhoofd, terwijl hij de toorts van den capataz overnam.

Wanneer het hol, zooals ik vermoed, verschillende uitgangen heeft, kan dit verblijf ons geen zekere schuilplaats aanbieden; daarom zullen wij eerst hier eens den omtrek nauwkeurig onderzoeken.

Bij deze woorden zag hij de zaal zorgvuldig rond en verkreeg, toen hij rondgekeken had, uit sommige sporen van menschelijke arbeid de zekerheid, dat het hol eens tot woning moest gediend hebben.

De peones hadden met het geweer tusschen de knieën hier en daar op rotsblokken plaats genomen en zagen onverschillig het onderzoek huns meesters aan.

Deze liet van lieverlede de kwade vermoedens varen welke hij eerst gekoesterd had omtrent de wijze waarop de capataz hem zijne ontdekking had medegedeeld.

Hij meende er zeker van te zijn dat er in lange jaren geen menschelijk wezen in dit sombere verblijf was doorgedrongen, want geen van die vluchtige sporen, welk de mensch steeds achterlaat, hoeveel moeite hij zich ook geeft, ze uit te wissen, waren hier door hem ontdekt.

Alles was daarentegen volmaakt eenzaam en duidde verlatenheid aan, en daarom was het opperhoofd veeleer geneigd hier een wijkplaats te kiezen, daar hij zich gemakkelijker op deze plaats verschansen kon, dan een versterkt kamp op te slaan, hetgeen altijd met veel moeite en arbeid gepaard gaat en waar menschen en dieren aan de strengheid van een klimaat bloot stonden, dat voor hen, die aan de luchtgesteldheid van Mexico niet gewend zijn, doodelijk is.

Toen het opperhoofd zijne nasporingen voortzette, sprak hij veel vriendelijker tegen den capataz, dan hij in langen tijd gedaan had; terwijl hij hem geluk wenschte met zijne ontdekking en vertelde welk voornemen hij had, luisterde deze, naar zijne gewoonte, met een spottend voorkomen.

Eensklaps bleef het opperhoofd staan luisteren.

Beide mannen bevonden zich op dat oogenblik voor den ingang van een der gangen, waarvan wij gesproken hebben.

— Luister eens, zeide hij, den capataz bij den arm grijpende om diens aandacht te trekken, hoort gij niets?

Deze boog zich een weinig voorover, en bleef eenige oogenblikken in die houding staan.

— Inderdaad, zeide hij, zich weder oprichtende, het gelijkt wel wat op een verwijderden donder.

— Niet waar? Of is het misschien ook het gedruisch van onderaardsche stroomen?

— *Raijds de Dios!* mi amo! riep de capataz verheugd uit, ik zou zweren dat gij gelijk hebt.

Het zou gelukkig voor ons zijn, als er water in dit hol was, want dat zou onze veiligheid grootelijks vermeerderen, omdat wij dan niet genoodzaakt zullen zijn onze paarden ver van hier te voeren, ten einde ze te laten drinken.

— Ik wil mij oogenblikkelijk overtuigen of mijne veronderstellingen juist zijn: het gerucht schijnt uit die gang te komen.

De peones kunnen hier blijven wachten.

Wij hebben thans niets te vreezen, want zoo de blanke roovers of de Indianen hier een hinderlaag gelegd hadden om ons te overvallen, zouden zij ons wel reeds hebben aangetast; de hulp onzer peones hebben wij dan verder niet noodig.

De capataz schudde twijfelachtig het hoofd.

— Hm! zeide hij, de Indianen zijn uiterst listig, mi amo, wie weet, welke duivelsche plannen de Roodhuiden op dit oogenblik beramen, daarom geloof ik dat het voorzichtiger zou zijn, de peones mede te nemen.

— Bah! Bah! hernam het opperhoofd, dat is niet noodig; wij zijn met ons beide welgewapend, en hebben dus niets te vreezen, zeg ik u.

Wanneer wij tegen alle waarschijnlijkheid worden aangevallen, kunnen de onzen den strijd hooren en oogenblikkelijk ter hulp snellen.

— Het is wel waarschijnlijk dat wij geen

gevaar loopen, maar ik achtte het toch mijn plicht u te waarschuwen, zooals het een trouwen dienaar past, mi amo, omdat wij als er vijanden in deze gangen verborgen zijn, waarin wij geen weg weten, dan als 't ware in een rattenval zijn, waaruit wij niet ontsnappen kunnen, en twee mannen, hoe dapper zij ook zijn mogen, kunnen geen weerstand bieden aan twintig of dertig vijanden.

Ge weet toch dat de Indianen nimmer de Blanken aanvallen, wanneer zij zich niet vooraf van de overwinning verzekerd houden.

Deze woorden maakten eenigen indruk op het opperhoofd der karavaan.

Hij zweeg een oogenblik en scheen ernstig over het gehoorde na te denken; maar weldra hief hij het hoofd op en knikte, alsof hij een vast besluit genomen had.

— Bah! in Gods naam, ik geloof niet aan het gevaar dat gij schijnt te vermoeden, en bestaat het werkelijk, welnu! het zal mij welkom zijn.

— Wacht ons hier, mannen, en houdt u gereed op het eerste teeken mij ter hulp te snellen, voegde hij er bij, de peones aanziende, die oprezen en midden in de zaal bij elkander gingen staan.

Het opperhoofd liet hen een toorts, opdat zij zouden kunnen zien terwijl hij zijn onderzoek voortzette, nam zelf de andere, en zeide tot Murillo:

— Laat ons gaan.

Zij traden de gang in.

Deze was zeer nauw en liep vrij steil naar beneden, zoodat de beide mannen, met de kronkelingen van de gang onbekend, de grootste voorzichtigheid moesten in acht nemen en alles nauwkeurig bezien.

Onder het voortgaan werd het gedruisch van 't water gestadig sterker; waarschijnlijk vloeide in hunne nabijheid een der onderaardsche stroomen, welke men zoo vaak in holen aantreft, die door de natuur gevormd zijn; het zijn meestal rivieren, door een aardbeving onder den grond gemaakt.

Plotseling voelde het opperhoofd, zonder dat hij eenig gerucht gehoord had, zich aangrijpen.

Zijn toorts werd hen uit de hand gerukt en tegen een rots uitgedoofd, en hij op den grond geworpen, waar men hem stevig vast bond, zonder dat hij, daar dien aanval zoo snel en welberekend geschiedde, den minsten wederstand kon bieden.

Murillo was, tegelijk met zijn heer, nu op den grond geworpen, en even als deze gekneveld.

— Laaghartige duivels! schreeuwde de Mexicaan, terwijl hij een bovenmenschelijke poging deed om zijne banden te verbreken, laat mij ten minste zien met wien ik te doen heb!

— Stil, generaal Guerero, zeide een ruwe stem, wier klank het opperhoofd ondanks zijn moed deed sidderen, onderwerp u aan uw lot, want de personen die u thans in hunne macht hebben, zullen u de vrijheid niet terug geven, voor zij een ernstig woord met u gesproken hebben.

Generaal Guerero wrong zich in machteloze razernij heen en weder maar zweeg.

Hij had begrepen, daar zij niet schroomden hem aanstonds bij zijn waren naam te noemen, dat zij, die hem dezen strik gespannen hadden, onverzoenlijke vijanden moesten zijn, veel gevaarlijker dan de roovers der prairiën of de Roodhuiden in wier handen hij eerst dacht gevallen te zijn.

Daarbij bedacht hij dat de duisternis weldra zou geweken zijn en hij zijne vijanden dan in 't gelaat zou kunnen zien en herkennen.

Hij werd evenwel in zijne verwachtingen bedrogen, want toen zijne aanvallers hem in de zaal gebracht hadden, waar de peones reeds ontwapend waren en door de Indianen bewaakt werden, zag hij wel dat onder de mannen die hem omringden vijf als Mexicanen gekleed waren, maar tevens dat hun gelaat door een stuk zwarte stof, hetwelk hen als masker diende, zoodanig bedekt was, dat hij hen onmogelijk kon herkennen.

— Wat willen die mannen van mij? mompelde hij, en liet tevens het hoofd ontmoedigd op de borst zinken.

— Geduld, antwoordde de persoon die hem had toegesproken en zijne woorden gehoord had, weldra zult ge het vernemen.